

Farní listy

Číslo 7 – leden 2007

**Občasník Římskokatolické farnosti
Kralupy nad Vltavou**

Práce pro pyrotechniky?

Cesta do práce dopravní špičkou bývá dost jednotvárná, stejně jako ranní zprávy, nesoucí se monotónně z autorádia. Politici se opět neshodli na vládě, obvinění z korupce se neprokázalo, obviněný vinu popírá... Najednou jsem zbystřil pozornost: Církevní školám v Praze hrozí bombové útoky, žáci a studenti byli evakuováni, školy prohledává policie. Ten výběr druhu škol určitě nebyl náhodný, pomyslel jsem si. Pravděpodobně čin duševně vyšinutého člověka, slyším úsudek reportéra z rozhlasu, ale přece jen v tom cítím určitý postoj většiny české společnosti k církvi, projevený, pravda, poněkud v extrémní podobě. Od lidí kolem často slyšíme o zpátečnické, tmářské církvi, plné pokrytců, kněžích ženoucích se za majetkem a bezpracným životem. Jiní, a bohužel nemnozí, ale mluví o církvi mučednické, trpící, svaté. Jak je možné tak černobílé vidění jednoho a téhož?

Uprostřed přemítání jsem si vzpomněl, že mám do konce týdne napsat článek o spolupráci kněží s bývalou STB. Téma skutečně horké, zvláště po rezignaci polského arcibiskupa Wieglyuse právě kvůli této spolupráci. Deníky nejen v Polsku píšou o největším skandálu polské církve v poválečné historii. Lze se pak divit negativním až nenávisným postojům lidí k církvi? A pak někdo zvedne telefon a vyhrožuje bombou...

Na časované bombě ale skutečně už sedíme, a nejen v lavicích

církevních škol, ale v celé církvi. Možná se to zdá být příliš dramatické tvrzení. Přece církev není jediná, kam se zaměřil zájem pracovníků STB. Celá společnost tím byla více méně poznamenána. A v podstatě se nic neděje, pouze na vybrané vysoké posty státních úředníků museli agenti STB zapomenout (alespoň na nějakou dobu). Proč by zrovna církev měla k tomuto problému přistupovat jinak? A jak vlastně?

Mnozí argumentují, že tyto záležitosti si církev vyřeší jaksí uvnitř a že mimo církev vlastně do toho nikomu nic není. Dodávají, že případným zveřejněním by se poškodil kredit církve ještě víc. Jak je ale vidět, věci se provalí na světlo stejně, a to většinou v nejméně vhodné době, přizdobené polopravdami a fámami bulvárního tisku. Zdá se, že tudy cesta nevede. Už proto, že nejsme církví uzavřenou, ale církví uprostřed světa. A s tímto světem máme nejen komunikovat, ale i vydávat svědectví o Kristu, o jeho cestě. Také o hříchu, pokání a odpuštění.

Zastavme se u těchto třech posledních slov a pokusme se zamyslet, co v tomto kontextu znamenají:

Hřích

Není od věci si připomenout, jak definuje hřích katechismus: Je to vědomé a dobrovolné přestoupení Božího zákona. Nechci dělat generální obhajobu kněží zapsaných ve svazcích STB, ale jsem přesvědčen, že právě ony dvě podmínky hříchu nebyly v mnoha případech splněny. Někdy možná šlo o naivní představu: „Budu vodit STB za nos nepravdivými či nicneříkajícími zprávami a pomohu tak ostatním kněžím anebo dokonce celé církvi, které dají trochu pokoj, když jim naoko vyjdu vstříc“. Dovedu si docela dobře představit i jiný důvod: „Přijal jsem kněžské svěcení jako službu církvi a lidem. Přijdu-li o státní souhlas ke konání bohoslužeb, a po mně další a další, co zbyde z mé služby a z církve v celé zemi?“

A pak je tu otázka dobrovolnosti. Nátlaku fyzickému i psychickému, ve kterém byli důstojníci STB mistři, není každý schopen dlouhodobě odolávat. Takže budiž jasně řečeno, že dávat rovnítko mezi záznamem v registru STB a hříchem jednoduše nelze. Určitě také proto, že tyto záznamy vedla právě STB, kde hra s fakty a fabulacemi patřila mezi základní pracovní nástroje. To ale na

druhou stranu neznamená, že k žádnému pochybení ze strany kněží a dalších věřících nedocházelo.

Pokání

Toto slovo znamená odvrácení od zlého, změnu směru svého chování. A tady je hlavní role těch, kteří se nějak blíže do kontaktu s STB dostali. Zavírat oči a tvářit se, že problém neexistuje nebo že se ututlá, je očividně velmi krátkozraké a poškozuje celou církev. Jednoduché řešení tohoto problému však neexistuje. Někjaká obdoba lustrace či církevní nařízení by se mýjely účinkem. Rozhodující bude určitě vůle a odvaha jednotlivců a v nutných případech i za přispění tlaku církevních představitelů, zejména biskupů. Představitelé naší církve by měli mít odvahu veřejně tento problém pojmenovat, vyjádřit nad ním politování a nastínit, jak se s ním církev vyrovná. (Jak nám může pomoci zářný vzor Jana Pavla II !) A o výsledcích tohoto postupu přiměřeně veřejnost informovat, samozřejmě bez zbytečného pranýřování.

Odpuštění

Zdá se, že my, běžní věřící (ale pozor na jednoduché dělicí čáry mezi viníky a nevinnými) nemůžeme v této fázi nijak pomoci. Není to ale pravda. Nejen upřímná modlitba za duchovní uzdravení a navrácení všech, ale i přiznání našich vlastních pochybení a křivd na druhých, trpělivé budování atmosféry lásky, důvěry a otevřenosti uvnitř církve může pomoci lidem, kteří se s STB a komunistickým režimem nějak zapletli a teď je trápí svědomí a chtěli by učinit opravdové pokání, ale i těm, kteří čelí nespravedlivému obviňování ze spolupráce a chtějí se veřejně obhájit.

Pomozme jim překonat důvodné obavy ze skandalizace, nedělejme černobílé odsudky. Naučme se odpouštět s vědomím vlastní hříšnosti a slabosti, vždyť kdo z nás obstál v obdobné situaci? Popřejme jim sluchu i důvěry. Nevolejme: „Ukřižuj!“ hned s prvním bulvárním článkem. Nedopusťme, aby osudy těchto tzv. spolupracovníků daly zapomenout na ty, kdo tuto ďábelskou hru zosnovali a kteří se ještě dnes potutelně usmívají, jak se jejich plán diskreditace církve dál daří, byť teď už bez jejich přímého řízení.

Vladimír Šimík

V naší nové farnosti

Na jaře loňského roku jsme se s rodinou přistěhovali do Veltrus, tedy na území vaší (teď už i naší) kralupské farnosti. Postupně se zapojujeme do jejího života, k čemuž je třeba vytvořit si představu o jejím fungování. Rád bych se s vámi nejprve rozdělil o několik prvotních postřehů i starších zkušeností s životem v jiných farnostech. Jelikož zde žijeme teprve krátce, jsou tyto postřehy značně neúplné a mohou být povrchní. Nicméně pohled zvenku, který ještě do jisté míry mám, může být cenný právě tím, že je zvenku.

Zjišťuji, že kralupská farnost žije velice aktivním životem. Mnoho z vás se zapojuje do nejrůznějších služeb, které směřují nejen do církevní obce, ale i mimo ni. Je mi potěšením setkat se s lidmi, kteří jsou ochotni věnovat tolik času a energie pro boží království.

Zkusme se ale na chvíli vžít do kůže neznaboha, kterému najednou připadá konečnost pozemského života natolik těsná, že se začne hlouběji zajímat o to „cosi“ nad námi. Tak se může stát, že jej takové hledání „čehosi“ zavede na nedělní mši svatou do nějakého kostela. Někde se dočetl, že křesťanství je náboženstvím lásky. Vejde do kostela vysokým portálem, nikdo ale hosta osobně nepřivítá. Zúčastní se obřadu, kde možná částečně porozumí bohoslužbě slova, s bohoslužbou oběti to bude slabší. Jediné srozumitelné gesto pro něj snad bude podání ruky při pozdravení pokoje. Po mši většina farníků zběsile utíká pryč z kostela. Ti, kteří se chvíli zdrží, si povídají v hloučcích před kostelem, nově příchozího nepostřehnou. Pokud se náš neznaboh přece jen osmělí a osloví některého farníka s cílem navázat osobní kontakt, je mu v nejlepším případě nabídnuta účast hned na několika aktivitách, mimo jiné i na sobotním úklidu kostela. Přijde takový neznaboh ještě někdy do kostela? Nebo snad přijme pozvání k účasti v některé z aktivit? U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno. Ten umí dělat zázraky.

Také vás už napadlo zamyslet se nad 3. veršem známé 13. kapitoly 1. listu korintským? „A kdybych rozdál všechno, co mám, ano, kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.“ Jak je možné se vydávat a obětovat se a přitom nemít

lásku? Jistě není od věci položit si občas otázku po motivaci k té či oné činnosti. Sloužím z lásky nebo pro to, abych byl dobrý před lidmi a před sebou, abych neměl špatný pocit, že nic nedělám?

My lidé přirozeně směřujeme k hodnocení věcí, které jsou vidět, které se dají změřit, vyjmenovat, vyčíslit. A tak nám často uniká vnitřní podstata věcí. I ze služby pro farnost se může vytratit její cíl, kterým je láska k Bohu a k člověku. Kamenem úrazu je neviditelnost a neměřitelnost takového cíle. V naší společnosti málo lidí strádá materiálním nedostatkem, je však podceňován hlad duchovní, hlad po lásce. A právě schopností sytit duchovně hladové, kterými konec konců můžeme být i my sami, se má radikálně lišit farnost a celá církev od dobročinných, kulturních a jiných zájmových spolků.

Ze zkušenosti mohu říci, že daná aktivita je natolik plná Ducha, nakolik mimo jiné vede lidi k neformálním osobním vztahům, což se projevuje například tím, že se lidé navštíví, zavolají si nebo jinak o sebe projeví zájem. Ať tedy jsou všechny aktivity naší farnosti prostorem pro dávání sebe a Krista.

Jan Novák

O mši svaté

V minulém čísle našeho Zpravodaje jsme si připomněli bohoslužbu slova, kterou završily společné prosby - přímlyvy. Nyní se zastavíme nad další částí mše svaté - bohoslužbou oběti. Svoji formou kopíruje průběh poslední večeře.

Bohoslužba oběti začíná přípravou oltáře. Když je připraven, přinášejí věřící zpravidla „obětní dary“. Je to krásné a jasné znamení. Věřící (všichni) přinášejí to nejlepší ze svého života na oltář. Kladou tak před Boží tvář sebe sama, svůj život, svojí práci, ... Proto jsou obětní dary připraveny v prostoru lodě, takže je zřejmé, že se dary nesou skutečně z lidu. Průvod s obětními dary má být slavnostní a dostatečně symbolický, doprovázený zpěvem, aby jasně vynikla významnost této chvíle. V prvních dobách se s chlebem a vínem přinášely také dary pro chudé, což se dnes zvláště zdůrazňuje na Zelený čtvrtek.

Chléb a víno převzal kněz či jáhen a přináší je k oltáři. Dříve než je na oltář položí, zastaví se a s pozdviženou miskou a posléze pozdviženým kalichem nad oltářem pronáší modlitbu požehnání. Je inspirovaná typickou židovskou žehnací modlitbou, kterou také užíval Ježíš. V této modlitbě kněz děkuje za dar chleba a vína a zároveň připomíná podíl lidské práce na těchto darech. Jsou Božím darem, který lidská ruka upravila do této podoby, a nyní se stávají darem pro Hospodina. Jako chléb se od 9. st. užívá pouze nekvašený pšeničný chléb. Dříve a také v církvích jiného obřadu se někdy užíval chléb kvašený. Víno musí být přírodní bez umělého cukru (všechna naše běžná vína jsou obohacována cukrem). V Izraeli se užívalo především víno červené, proto Ježíšova slova o krvi jsou velmi jasná, když se vztahují k červenému vínu. Později (16. st.) se z praktického hlediska přechází na víno bílé. Nic však nebrání užívání červeného vína. Je vyloučené užívat jakkoli nekvalitních surovin či pochybných vín, vždyť jde o náš dar Hospodinu.

Než kněz pronese žehnací modlitbu nad kalichem, přimísí do vína kapičku vody. Tento ryze symbolický úkon má hned několik rovin významu: 1/ krev a voda vytékající z Kristova boku, což je okamžik zrození církve a svátostí (Jan 19,34), 2/ spojení božské a lidské přirozenosti Krista a 3/ naše lidské spojení s Kristem.

Nyní se kněz tiše skloní a modlí se: „S duší pokornou a se srdcem zkroušeným prosíme, Bože, abys nás přijal: ať se dnes před tebou staneme obětí, která se ti zalíbí.“ Jde o modlitbu za všechny přítomné. Na to naváže symbolický úkon mytí rukou, který je zároveň prosbou o vnitřní očistu.

Teprve nyní jsme dokončili přípravu darů a společně se modlíme nad těmito připravenými dary. Také zde zazní výzva k modlitbě podobně jako jsme to již viděli u vstupní modlitby. Latina tuto výzvu formuluje velmi krátce (“Orate, fratres“), ale český překlad jí rozšířil a doplnil. Místo tiché chvíle, kterou jsme měli naplnit u vstupní modlitby na počátku mše svaté, zde přidáváme společnou odpověď. Význam je ale tentýž. Po odpovědi lidu zaznívá modlitba, která je každou neděli jiná!

Tak jsme stanuli před „eucharistickou modlitbou“, tedy vlastním jádrem bohoslužby oběti. Této dlouhé modlitbě se také říká

„kánon“ či „anafora“. Začíná zvoláním: „Pán s vámi“ a končí slavnou doxologií: „Skrze něho, s ním a v něm... Amen.“ Jde o modlitbu, v níž se s velkou přísností dbá na doslovnost a přesnost. Kněz v ní nesmí nic měnit či přehazovat. Přesto je to velmi dynamická modlitba složená z řady prvků. Aby tato modlitba zůstávala živou, máme dnes k dispozici čtyři řádné a devět mimořádných anafor. Řádné anafory se tradičně označují číslovkami: 1. je v podstatě z Tridentické respektive starořímské liturgie. Druhá vychází z anafory římského kněze a mučedníka Hippolyta (3. st.), 3. anafora je novotvarem vzniklým podle všech liturgických požadavků a předpisů po vatikánské reformě (1968), 4. anafora je přepracovaným dílem sv. Bazila Velikého (4.st.) a je tedy odkazem k východní liturgii. Tuto čtvrtou anaforu užíváme méně, protože ji lze použít pouze s vlastní prefací, což není možné vždy. Běžně užíváme při mších druhou a třetí anaforu. Pamětníci si možná vybaví, že ve staré tridentické liturgii pronášel eucharistickou modlitbu kněz jen potichu a latinsky. Měl tak naznačit sestoupení do samotného nitra bohoslužby. Jak ale praxe ukázala, zdaleka to neuneslo předpokládaný efekt a lidé při tomto vrcholném setkání s Kristem naopak ztráceli pozornost. Proto koncil požaduje tuto modlitbu pronášet nahlas a naopak nesmí být ničím rušena (varhany, zpěv, růženec,...).

P. Michal Němeček

Rozhovor

Čtyři otázky pro P. Gorazda Cetkovského, karmelitána z pražské Liboci, který v adventu vedl v Kralupech duchovní obnovu.

Jak se to přihodí, že kněz a karmelitán z Liboci přijede do Kralup vést duchovní obnovu? Jak jste se o nás dozvěděl?

Asi Vás zklame, jak to bylo prozaické. Obnovu Vám slíbil P. Angelo Scarano, biblista. Jenže na něj pak zaútočil nějaký bacil, sklátil ho do postele a on mě požádal o zastoupení, protože jsme kamarádi. Nás je v naší komunitě několik kněží, tedy předpokládal, že jednoho snad na půl dne vyšetříme. A bylo to.

Čím se vyznačuje život současných pražských karmelitánů?

Nevím, jestli by i moji bratři Vám odpověděli stejně jako já, podle toho prosím moje slova berte. Já mám za to, že mnohé je hodně podobné tomu, co zažíváte Vy sami v rodinách. Zápasíme o to, jak si uhájit život modlitby i při návalu různých povinností a práce. Snažíme se tvořit dobré společenství, což znamená překonávat sklony k "odstředivosti", sobeckosti, k nedostatku zájmu o druhé bratry a k netrpělivosti s jejich slabostmi. Ale kromě toho je tu i to, co je nám vlastní: láska k dědictví Karmelu, vztah k Panně Marii, snaha neztratit kontakt s velkými postavami naší řádové (rodinné) tradice a těžit ze zkušeností jejich života s Bohem i v církvi.

Jak se promítá Vaše mnišství do kněžské "profese"?

Neurazte se, když Vás trochu opravím. Mnišské řády v přesném slova smyslu tvoří jen podmnožinu řeholních společenství v církvi. My karmelitáni mezi ně nepatříme, ale jsme společenstvím původně poustevnickým, které se záhy po svém vzniku přeměnilo v tzv. "žebrový řád". Dnes už nežebujeme po městech, ale stále o nás platí, že kromě života v klášteře se také staráme o několik farností, věnujeme se i službě kázání, vyučování ve víře, zpovídání a duchovního doprovázení - a tak občas i vedeme nějakou duchovní obnovu - třeba v Kralupech. To mniši obvykle nedělají.

Do všeho toho vnějšího působení se promítá, jak doufáme, jednak to, že podle karmelitánské tradice chceme být lidmi modlitby a hlubokého života s Bohem, tak i to, že žijeme v bratrské komunitě. V tomto duchu je cennou součástí naší služby i setkávání se zájemci o karmelitánskou duchovní cestu, především se členy tzv. třetího řádu. Vydáváme skrovný časopis nazvaný "Karmel". O tom se můžete dozvědět na stránkách www.karmel.cz. Většina z Vás jistě také zná Karmelitánské nakladatelství, které vydává křesťanskou literaturu, jíž se může obohacovat život z víry.

Co je na Vaší farnosti neobyčejného?

Na farnosti v Praze – Liboci by Vás mohlo zaujmout nejspíš to, jak se za poslední léta proměnila. V roce 1989 prý tu chodilo na bohoslužby o nedělích a svátcích asi 12 lidí. Dnes je jich určitě přes

stovku. Není to určitě zásluha nás karmelitánů. Lidé sami začali farní společenství budovat vzájemnými kontakty, společnými programy pro děti, později pro maminky s malými dětmi a pro seniory. My kněží k tomu možná přispíváme tím, že ani zlobivé děti (a jejich rodiče) z kostela nijak nevypuzujeme. Někdy je to pak při mši svaté "vzrůšo", ale přes hlavu nám to nepřerůstá.

Jinou zvláštností je existence dvou domů pro mentálně postižené děti, které oba tvoří tzv. Domov svaté Rodiny. Několik těchto dětí se s námi účastní nedělních farních bohoslužeb, také v Domově bývá několikrát týdně mše svatá.

Ale jinak jsme asi farnost úplně obyčejná. Ostatně, zkuste se na oplátku sami chvilku zapotit při přemýšlení, co je neobyčejného na farnosti kralupské...

Ať Vám všem v ní dobrý Pán Bůh hojně žehná!

P. Gorazd Cetkovský, O.Carm.

Mše pro děti v Minicích

Jak si někteří z vás jistě všimli, řady dětí v kostelích naší farnosti se rozrůstají a ne vždy je společné prožívání nedělní slavnosti pro rodiče i ostatní účastníky mši jednoduché. Objevily se proto snahy o zavedení mše svaté, která by byla svým pojetím přístupnější nejmladším účastníkům a tím také pro ně zajímavější. Volání bylo vyslyšeno a na první mši svatou pro děti jsme se sešli v sobotu 13. ledna 2007 v minickém kostele. P. Josef se skvěle ujal svého úkolu, i když chvílemi musel o své hlavní slovo bojovat, protože někteří z těch nejmladších se do dění při mši zapojovali opravdu naplno a hlasitě. Přesto jsme prožili pěkné setkání a věříme, že i tohle bude jedna z možností, díky které se našim dětem přiblíží tajemství Kristova života a smrti a později snad začnou více chápat, o co v tom kostele vlastně jde. Další dětská mše proběhne 10. 2. 2007 v 16.00 v Minicích a poté každou druhou sobotu v měsíci. Srdečně zváni jsou všechny děti, rodiče i ostatní dospělí.

Vladimír a Lenka Müllerovi

Společenství manželů

Již třetím rokem se v naší farnosti koná každý první pátek v měsíci manželské setkání. V loňském roce jsme se věnovali Listu Římanům, letos jsme se rozhodli témata zaměřit více na rodinu a manželskou problematiku.

První setkání v tomto roce proběhlo 5.1. u manželů Kaltounkových ve Velvarech. Celý večer se nesl v duchu „odpuštění“. Po krátkém úvodu na toto téma se rozpoutala zajímavá diskuze, při které jsme se vzájemně podělili o praktické životní zkušenosti, které byly doplněny o související texty z Bible.

Byli jsme velice potěšeni, že jsme se za podpory Patera Josefa Ptáčka sešli ve velice hojném počtu. Pokud byste měli zájem naše řady rozšířit, kontaktujte manžele Müllerovi na telefonu 724 919 267.

Terka a Honza Kaltounkovi

Pozvánka

Zvu všechny zájemce na naše pravidelná neformální setkání ve Veltrusích každý čtvrtek večer. Jejich cílem je prohlubovat život s Bohem i s lidmi.

Jednou měsíčně se v sobotu odpoledne setkáváme k diskusím, ke vzájemnému sdílení se a k modlitbě. Vítány jsou i rodiny s dětmi. Na tato setkání navazují nedělní výlety do přírody.

V létě pořádáme vícedenní letní vandry se stanem, na které vás též zvu. Zajímavým počinem bude týdenní vandr v části rakouských Alp, který plánujeme na přelomu července a srpna. Vhodné pro lidi mladé duchem i pro rodiny s odolnějšími dětmi. Nutno však konzultovat. Společné obdivování krás přírody i prožité dobrodružství nám pomáhá objevovat krásu Boha i sebe navzájem. Všechny informace rád poskytnu na telefonu 776272685.

Jan Novák

Ekumenická bohoslužba se bude konat v neděli 4. února od 16.00 v modlitebně Církve husitské v Kralupech nad Vltavou.

Vystoupení v Arcibiskupském paláci

Dovolte nám, abychom se s vámi podělili o náš předvánoční zážitek. Díky panu vikáři Ptáčkovi jsme byli pozváni samotným pražským arcibiskupem a kardinálem Mons. Miroslavem Vlkem do Arcibiskupského paláce na Hradčanském náměstí. Důvod našeho pozvání? Taneční vystoupení naší hip-hopové skupiny Dance Star a břišních tanečnic na vánočním večírku zaměstnanců arcibiskupství. Když jsme se to dozvěděli, nejdříve nastala panika, pak horečné přípravy a nakonec tréma. Ale vše dobře dopadlo. Samotné srdečné přivítání pana kardinála nás velmi osmělilo a protože obě vystoupení probíhala, jak měla, tak úspěch dle výrazů diváků byl jasný. Měli jsme radost, že se nám vše povedlo a hlavně, že se naše vystoupení líbilo. Za odměnu jsme byli královsky pohoštěni, za odborného výkladu našeho průvodce jsme si prohlédli palác a nakonec nás čekala osobní promluva s panem kardinálem a ocenění naší celoroční snahy.

Členové skupiny Dance Star
Farní charita Kralupy

Tříkrálová sbírka

Začátkem nového roku proběhla v Kralupech již po šesté celorepubliková humanitární sbírka pořádaná Českou katolickou charitou. Získané finanční prostředky se z 65% vrací zpět Farním charitám, zhruba 20% je určeno na předem vybraný sociální projekt v naší diecézi (letos konkrétně na výstavbu denního stacionáře pro seniory a azylový dům pro matky s dětmi v Praze) a zbylá procenta jsou určena na celosvětovou humanitární pomoc. Finanční prostředky, které se vrátí do Farní charity Kralupy, budou použity na projekt nízkoprahového centra pro děti a mládež. Program funguje od roku 2003 a je určen pro děti ze sociálně znevýhodněného nebo problémového prostředí a pro děti z dětského domova Kralupy. Pro děti a mládež je celoročně otevřen klub, kde jsou pořádány zájmové kroužky, výukové programy, doučování, jezdíme na výlety, tábory, za kulturou... V rámci klubu také funguje taneční hip-hopová skupina Dance Star, břišní tance.

V letošním roce se podařilo v Kralupech vykoledovat 48 248 Kč, což je si o 3 000 Kč méně než v loňském roce. Děkujeme všem dárcům, koledníkům a všem, kdo nám při organizaci sbírky pomáhali. Jako každý rok i letos pojedou koledníci za odměnu do aquaparku Slaný.

Barbora Kovářová
Farní charita Kralupy

FARNÍ CHARITA KRALUPY NAD VLTAVOU

Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vlt.

Tel/fax: 315 729 039, e-mail: centrum@nasefarnost.cz

Výzva: Hledáme dobrovolníky, kteří by občas přispěli do Farních listů. Všimli jste si něčeho zajímavého, co by mohlo zajímat i lidi z kostela? Máte nápad na zajímavou rubriku nebo byste uměli napsat o nějakém farním výletu? Víte o někom, kdo prožil zajímavou životní zkušenost?

Ozvěte se: farni.listy@nasefarnost.cz

*Farní listy jsou určeny pro vnitřní potřebu Farnosti Kralupy nad Vltavou. Náklad 150 ks.
Své příspěvky posílejte na farni.listy@nasefarnost.cz. Za Vaše příspěvky děkujeme.
Technicky zajišťuje Redakční rada.*